



DOMINIK DÁN

**KOČIČÍ
STOPA**

KOČIČÍ STOPA

Dominik Dán

KOČIČÍ STOPA

sloart

Text © Dominik Dán 2021

Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.

Translation © Jan Hanzlík 2022

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2022

ISBN 978-80-276-0413-5

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Varium et mutabile semper femina.

Žena je vždy proměnlivá a vrtkává.

(Vergilius)

Věnuji Jance Čierné a Igorovi Čiernému.

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
Mgr. Anně Kratochvílové, MUDr. Denisi Valentovi, Ph.D.,
MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

1

DUBEN 1995

„Kde je tak dlouho?“ zeptal se Burger, netrpělivě pohlédl ke dveřím, upil pivo, hřbetem ruky si utřel pěnu z fousů. „Řikal po fajrontu U Jumba. Je po fajrontu, trčíme tu už aspoň hodinu, tak kde se ten chlap fláká?“

Mládenci z kanceláře sto čtyřicet jedna mu odpověděli pokrčením ramen, ani oni netušili, kde se Ivan Canis zase fláká, nevěděli, proč je dnes po pracovní době pozval na pivo, a už vůbec nechápali jeho narážky, že musí přijít v plné sestavě, celá kancelář, jinak to nemá význam.

„Richarde...“

„No?“

„Kolik je hodin?“ rýpal dál nespokojený Burger.

„Edo, co to s tebou dneska šije? Jindy ti Ivan nechybí, ani když se neukáže celý den, a dneska nevydržíš hodinu. Ty něco víš? Něco tušíš? Naznačil ti něco? Víš, proč nás dneska tak narychlo svolal? A zrovna sem?“

„Nic nevím, nic netuším, a to mě právě števe!“ odsekl skutečně naštvaný detektiv.

„Edo, máš co pít? Máš, tak sklapni a čekej jako ostatní. Kromě toho, odkud mám vědět, kolik je hodin? Nenosim hodinky.“

„Už skoro měsíc máš mobil, ne, Ríšo? Dostal si pěkněj hodnotnej dáreček od ředitele města, tak se ho konečně nauč používat!“

„Co furt všichni máte s těma mobilama? Co vás žere? Je to hnusnej, odpornej, přetechnizovanej zloděj času a vy do mě furt hučíte, nauč se ho používat, nauč se ho používat... Nevím, proč ho vlastně tahám s sebou!“

„Abys mi odpověděl na otázku, kolik je hodin. Přesnej čas máš totiž na displeji, ty zapšklej, zastaralej dinosaure!“

Krauz neochotně sáhl do kapsy saka, vytáhl mobil.

„Tenhle ne, ten zelenej,“ šeptl mu Chosé, neboť Krauz jako vždy váhal, které tlačítko má být první.

„Já vim, ne? Šestnáct děleno dvaceti osmi,“ Krauz nahlas přečetl údaj z displeje. „To máme... Jak to mám vydělit bez kalkulačky?“

„To je debil!“ povzdechl si mrňavý Kuky. „V mobilu máš i kalkulačku.“

„To určitě, nevím kde!“

„To musíš...“

„Nic nemusím, buzerujte si laskavě někoho jinýho!“

Krauz našťavaně schoval mobil, svraštěným obočím dal všem za stolem jasně najevo, že debatu o zbytečných mobilech tímto považuje za ukončenou.

Od výčepu se přikoulela obrovská postava majitele podniku.

„Tak jak, chlapci, všechno v pořádku?“

„Všecko, Jumbo, všecko,“ přitakal Hanzel.

„Můžu přisednout? Nemáte tajnou poradu?“

„Jen poď, Jumbo, žádná porada, tajná už vůbec ne.“

Majitel podniku si s neskrývaným zklamáním přisedl.

„Žádná porada, ani tajná? Škoda. Alenkó!“ zakřičel k výčepu. „Jednu rundu na účet podniku a pro mě tu mojji!“

Detektivové se neklidně zavrtěli, musejí být opatrní. Runda na účet podniku a deci míchaného dryjáku z vodky a becherovky pro majitele znamenaly, že má dnes chuť se družít, což znamenalo, že pokud Jumbovi přenechají hlavní slovo a začne vzpomínat na staré dobré časy jeho služby, mají po zábavě, nejbližší dvě hodiny se ke slovu nedostanou.

„A co že ste se dneska sešli v tak hojným počtu, chlapci moji zlatý? Takhle pěkně pohromadě sem vás neviděl...“ Jumbo se zamyslel, jako by opravdu počítal dny. „No, dost dlouho,“ sečetl posléze. „Něco se stalo? A kde máte Ivánka? A proč ste s sebou nevzali i šéfa?“ zasypal detektivy otázkami.

„Nic, nevíme, neukázal se,“ shrnul odpovědi Krauz.

„Co!?“

„Jumbo, odpověděl sem ti na otázky v pořadí, v jakým si je pokládal. Nic se nestalo, nevíme, kde je Ivánek, šéf se do padla neukázal, takže nešel s námi.“

„Aha,“ pochopil Jumbo. „Ale ste nějaký zaražený, chlapi- ci moji zlatý. Vůbec se mi dneska nelíbíte.“

„Koukni se do zrcadla, ty nádhero,“ poradil mu Kuky.

„No konečně, aspoň jeden z vás umí zpracovat přihrávku,“ spokojeně přikývl Jumbo.

Burger s Hanzelem na rohu stolu uhnuli. Alenka položila podnos s novou objednávkou, rozdala pivo, před majitele podniku postavila deci vražedné kombinace dvou tvrdých alkoholů. Hbitě uhnula Chosého dotěrné ruce nenápadně šmátrající po spodním lemu minisukně.

„Chosé...“

„Dobře, dobře, jen sem to zkusil.“

„Tak to nezkoušej, sem uříčená, a to se večer teprve rozjíždí.“

Chosé smutně svěsil ramena.

„Tak na nás, chlapi moji zlatý,“ pozvedl sklenici Jumbo.

Detektivové z oddělení vražd se přidali, předpisově pozvedli sklenice do výše očí.

„Edo...“

„Prosim,“ Burger odtrhl pohled od řídké pěny.

„Ani ty se mi dneska nelíbíš. Seš zaseknutej? Nebo jen zamyšlenej?“

„Jen zamyšlenej,“ lhal detektiv. „Tak na nás, pánové!“

Napili se, hlasitě vydechli jako po dobře vykonané práci.

„Ale že ste ani toho Šaña nevza... No prosim! My o vlku a hele!“

Jumbo si přisedl na roh lavice zády ke stěně, aby měl výhled na celý podnik, takže přicházejícího šéfa oddělení vražd spatřil první. Burger, Hanzel a Váňa se jako na povel ohlédli – ke dveřím seděli zády.

„Čest práci,“ pozdravil Alexander Mayor.

„Jednak si zaspal dobu a jednak nic neděláme,“ odpověděl Burger.

„Ale pozdrav je to pěkněj, takovej údernej,“ zavzpomínal si šéf.

„Hlavně v hospodě,“ souhlasil Krauz, „tady se člověk nadře...“

Mayor si nepřisedl, z výšky zkontroloval osazenstvo, jedinému Jumbovi podal ruku, neboť s ním se neviděl pár dní.

„Kde je Ivan? Taky vás pozval?“

Burger se posunul, prstem ukázal na volný roh lavice.

„Sedni si sem. Jak to myslíš, *vás taky?*“

„Před fajrontem vpadnul ke mně do kanceláře, že se mnou potřebuje něco probrat, ale ne tady v kanceláři, abych se stavil na pivo. Proto se ptám, jestli vás taky...“ šéf si přisedl, zaváhal. „Počkat, vy o ničem nevíte?“

„Ale jo, přesně to samý před fajrontem řek’ i nám a zmizel.“

Všichni ztuhli. Nastalo ticho, jediný Jumbo v duchu jásal, tušil, že se něco děje, zase zažije něco napínavého.

„Kdo ví, kdo má dneska svátek?“ nesměle se zeptal Kuky.

„Irena, určitě ne Ivan, ten svátek nemá,“ pohotově zareagoval Váňa.

„Ani narozeniny,“ ujistil je šéf. „Edo...?“

Burger razantně zavrtěl hlavou.

„Nevim, fakt nic nevím, ani netuším. Nic mi neřek’, ani nenaznačil.“

„Tak nám nezbejvá, než na něj počkat,“ uzavřel šéf. „Jedno velký chlazený a vodku,“ řekl Alence, která pohotově příběhla. „Vodku pro všechny,“ doplnil objednávku šéf.

„To nic, chlapani moji zlatý, netruchlete pro něj, nám se to taky stalo,“ rozjel se Jumbo. „V sedumdesátém devátém nepřišel kolega z vedlejší kanceláře do práce. Samozřejmě, nic novýho pod sluncem, občas se to stane každému, nedělali sme poplach. Možná to včera večer přehnal a zůstal doma marodit, jenže v poledne volala jeho žena, že ho chce k telefonu, a to už bylo horší. V práci nebyl, doma nebyl, to nám bylo jasný, milenku v tý době neměl, v hospodě taky nebyl, to sme si ověřili... Kde ten chlap může bejt? A víte, kde sme ho večer našli? Visel v chatě na zahradě na trámu. Žádnej to nechápal, ani žena, neměl nejmenší důvod, všechno fungovalo, jak doma, tak v práci. Soudní lékař tehdy prohlásil, že se to občas stává, že do hlavy nám nevidí ani rentgen, ani nejlepší psychiatr, ani nejlepší kamarád, prostě občas přeskočí i normálním lidem. Ale to není nic, pak asi tak za rok...“

„Jumbo, Jumbo, počkej,“ Hanzel ho zastavil napřaženou dlaní. „Posledně sme se dohodli, že pohádky z dětství

nám budeš servírovat až po desátým pivu, teď máme třetí, a krom toho Canis se neoběsí, moc dobře ví, jakou radost by nám udělal, a to on nedělá.“

„Radost? Oto, chceš říct, že kamarádům neumím udělat radost?“

Málem nadskočili překvapením.

Ivan Canis rozhrnul závěs, ladným krokem vešel, rozpažil, uklonil se, zaujal pózu jako uznávaný umělec na jevišti.

„A tohle je co? Eště mi řekněte, že nemáte z mého příchodu radost, i když nevisim.“

„To je debil, já sem se tak lek‘,“ vydechl Kuky.

Canis se rozesmál, bez vyzvání si přisedl vedle Krauze.

„Vítejte, parto.“

Nikdo za přivítání nepoděkoval.

„Seš normální?“ Šéf oddělení vražd se zajímal o duševní stav podřízeného z ryze praktického důvodu – nesl zodpovědnost za všechny podřízené, řešit sebevraždu na oddělení bylo to poslední, co teď potřeboval.

„Bez obav, cejtim se v kondici, všet se nehodlám.“

Šefovi se viditelně ulevilo, ostatním ani ne. Stále seděli jako na jehlách, stále nechápali, o co jde.

Přišla Alenka, přinesla šefovu objednávku a pivo pro Canise, protože ho zahlédla krást se do separé kóje za plentou.

„Alenko, můžu?“

„Prosím, Ivánku.“

„Tu vodku mi přines celou, myslim celou flašku, jinak by sis dneska ušoupala nohy ke kolenům.“

„Je mi jasný, k čemu se chystáte, a děkuju, že bereš ohledy. Mám vám přikoulet i vlastní sud? Víte, mám tu i jiný zákazník.“ Odběhla vyřídít objednávku, na odpověď nečekala.

Canis upil, utřel si pěnu, ostatní mlčky čekali.

„Sem rád, že ste přišli,“ prohodil suše. Odkáslal si, dobře věděl, že to nestačí, čekají nějaké vysvětlení.

„A...?“ popohnal ho netrpělivý Kuky.

„Já vim, já vim, měl bych vám něco říct. Ehm...“ lezlo to z něj těžko.

„Aha,“ pochopil Jumbo. „Máš něco tajnýho, Ivane? Mám odejít?“

„Neblbni, klidně zůstaň, dyť taky patříš do party.“

Větší radost domácímu pánovi udělat nemohl.

„Tak teda nebudeme chodit kolem horký kaše, řeknu vám to normálně, na plnou hubu – odcházím.“

Bác ho, a bylo to venku!

„Dyť si zrovna přišel, to ani nedopiješ?“ nepochopil Váňa.

„Z oddělení, Váňo, z oddělení, ne od stolu.“

„Zase si ho nasral?“ Váňa kývl bradou ke Krauzovi. „Řekni mu promiň, a že už to nikdy neuděláš, ať nevyvádí.“

Krauz si hrál s prázdným panákem, nemohl od sklenice odtrhnout zrak.

„Tim to asi nebude,“ zamumlal Burger, neboť situaci chápal úplně jinak než tlustý kolega.

„Ne, tim to fakt nebude,“ souhlasil Canis. „Vyslechněte mě, kluci, pak se o tom můžem klidně pohádat, ale nejdřív mě vyslechněte. Chci vám říct něco vážnýho, nechtěl sem v kanceláři, radši sem vás pozval sem. Věc se má tak... Ehm, víte, jakej případ sme uzavřeli před třema tejdnama. Nikdo z nás není hrdej na to, že dva policajti zavraždili řidiče tabákový firmy. Pořád eště nám za to v novinách mejou prdel. Ríša a Chosé byli z ničeho nic na pokyn shora z vyšetřování vyčleněný na speciální práci, měli najít čtyřicet kilo heroinu ukradenýho ze skladu ústavu expertíz – tehdy ani netušili, kam je vyšetřování zavede a jak se obloukem vrátěj k vraždě řidiče. Ríšo, Chosé, vzpomeňte si, jak to tehdy bylo, jak sme se dostali k závěrečný informaci?“

„Vzal si nás do zahrádkářský kolonie Rubín, do chaty za kamarádem“ celou větou odpověděl Chosé.

„Správně, za kamarádem. Ostatní to možná nevědí, protože o takovejch setkáních se hlášení zásadně nepišou, ale vy dva ste tam byli, dosvědčíte mi, že nekecám. Je úplně jedno, kdo je můj kamarád, jak se menuje, kde bydlí, co dělal kdysi, co dělá dneska, je to fakt jedno. Pro zjednodušení mu říkejme kamarád X. Ríšo, Chosé, pamatujete se, jak to tehdy bylo, jak vám jasně a přesně vysvětlil situaci v tajný službě, co se děje, v jakejch je teď rukách. Když kamarád X skončil, seděli sme chvíli venku v autě, ale vám to bylo málo, chyběla vám poslední, nejdůležitější informace – kde je zbytek heroinu. Co bylo pak?“ Canis ohrnul spodní ret, slovo přenechal Chosému.

„Vrátil ses za nim do chaty.“

„Správně, vrátil sem se sám, protože před váma by už nemluvil. Když sem si k vám znova přisednul do auta...“ Canis se odmlčel, aby zase dokončili.

„Přines' si konkrétní informaci,“ pokračoval Chosé. „Žlutej hausbót na modrejch plovácích s velkým číslem. Udělali sme rychlou přepadovou akci a heroin tam opravdu byl.“

„Správně, akce byla úspěšná...“

„Kurva! Jak to, že o ničem nevim?“ Mayor nebezpečně přimhouřil oči.

„Šaňo, na ně se nezlob, sou v tom nevinně. Heroin odevzdali přímo do rukou policejního prezidenta, dostali striktní zákaz něco o tom sepisovat, něco o tom komukoliv říkat. Byli řízený přímo shora, šlo to mimo tvoje kompetence, mimo oddělení vražd, mimo nás všechny.“

„Bože!“ hlesl Jumbo, ale hned se kousl do jazyka, jen aby ho právě teď, v nejlepším, nevyhnali od stolu.

„Dobře, pokračuj,“ neochotně souhlasil šéf. „Ale jedno ti řeknu, Ivánku, na to, že celá akce šla mimo nás, o ní víš až podezřele přesný detaily.“

„Dyť právě o tom chci mluvit. Pokračuju. Do akce na hausbótu ste šli sami, je to tak, Chosé?“

„Je,“ souhlasil detektiv.

„Protože...?“

„Protože ty ses znova vrátil do chaty za kamarádem X.“

„Správně. Aby bylo všem jasno, ta informace nebyla úplně zadarmo, musel sem se vrátit a vyslechnout si ho. Vás sem poslal do akce, ale já sem se musel vrátit. Dlouho sme si povídali, dlouho, až do rána. Hodně mi toho vyprávěl, zasvětil mě do věcí... do věcí...“ Canis váhal, nedokázal narychlo odhadnout, jak hluboko může jít. „Prostě mi otevřel oči. Vysvětlil mi, co se děje v tajný službě, do jakejch rukou se dostala, jak je zneužívaj, k jakejm akcím je nutěj – sledujou lidi, který by vůbec neměli sledovat, odposlouchávaj politiky, funkcionáře policie, vyvíjej psychický nátlak na...“ Znovu se odmlčel, byl přesvědčený, že jít hlouběji není třeba. „Dobře, to by na vykreslení situace stačilo. Proč vám to říkám? Protože kamarád X na tom byl podobně jako já, taky ho v devadesátým krátce po revoluci postavili mimo službu. Už se vrátil, ješitnost dal stranou, i pocit krivdy. Rozhlédl se, pochopil a začal konat. Buduje

kolem sebe skupinu rebelů, doufá, že se jim podaří rozložit zhoubný podhoubí v informační službě, že se jim podaří zvrátit současný směřování a nastolit pořádek.“

Canis si svlačil hrdlo, mlčky si pohrával se sklenicí.

„Tak už to řekni,“ poradil mu Hanzel.

„Řek' mi, že kdybych se neukázal sám, v nejbližší době by mě stejně vyhledal a podobnému rozhovoru, jakéj sme právě vedli v zahradní chatě, bych se i tak nevyhnul. Nabídnul mi, abych přešel k němu a pomoh'.“

Burger konečně přestal hypnotizovat padající pěnu piva, opřel se a nadechl. Canis ho zastavil nataženou dlaní.

„Edo, vim, co chceš říct, že sem pěkná podrazácká svině, že když mě vyhodili od státní, byli ste mi dobrý, a teď, když sem si osušil křídla, frnk! Jenže tak to není, já sem se k vám nepřišel jen osušit, schovat na dobu určitou. Neplánoval sem vás využít jen jako přestupní stanici, právě naopak, zavrtal sem se do vraždařský práce, skočil sem do toho až po krk a musíte uznat, že sme s Říšou vyřešili pěknějch pár případů.“

Podvědomě přikývli, protože to skutečně byla pravda.

„Plánoval sem u vás zůstat až do penze, ale věci se hnuly a věřte mi, je to fakt vážný. Chystaj se svinstva, o jakějch se vám ani nesní, akce s heroinem je v porovnání s tím jen nevinná hra s bílým práškem. To, co se dneska děje ve vládních kruzích, je fakt vážný a já nemůžu stát stranou, pochopte, prostě nemůžu. Edo... Oto... Richarde! Dyť mě všichni znáte! Kdybych se u vás zahrabal, schoval se do kouta a v pohodičce čekal na důchod, musel bych tomu v zrcadle plivnout do ksichtu. Nemůžu zůstat, nejde to. Mám výcvik, mám kontakty tady i venku, mám možnosti, bylo by nefér odmítnout takovou nabídku za cenu vlastního pohodlí. Věřte mi, nebylo to jednoduchý rozhodování, ale doufám, že sem se rozhod' správně.“

Burger se znovu nahnul nad sklenici, neřekl, co se mu dralo na jazyk.

„Šaňo,“ Canis se obrátil na šéfa. „Promiň mi poslední dva tejdny, vim, aspoň třikrát si mě zdrbal, že se flákám, že nic nedělám, že nikdo neví, kde celý dny sem. Promiň, teď, doufám, chápeš, že sem se neflákal, musel sem si prověřit pár věcí, získat přehled, přesvědčit se, do čeho lezu, zhodnotit fakta, zhodnotit možnosti a rizika, všechno zvážit.“

„Chápu,“ přikývl Mayor. „Nezlobim se. Už ne, ale moh´ si aspoň naznačit...“

„Nemoh´, věř mi, nemoh´.“

„Tak nemoh´, stejně se nezlobim.“

„Ani že odcházim?“

„Sám musíš vědět, co je pro tebe nejlepší.“

„Nejlepší...“ Canis si povzdechl, zavrtěl hlavou.

„No, nejlepší asi ne,“ uznal šéf, „umim si představit, do jakýho rizika se řítíš.“

„Neumíš.“

„Tak neumim, ale tvoje rozhodnutí respektuju. Kluci?“

Jeden po druhém mlčky přikývli.

„Šaňo, od zejtrka si vezmu dovolenou, mám tam ještě pár dní z loňska, napíšu si žádost, odevzdám věci, potichoučku se zdekuju. Vám sem to chtěl říct osobně, přímo do očí, ostatním z oddělení nic vysvětlovat nemusim, řekněte jim, že se stěhuju z města a požádal sem o přeložení. Ani nebudete moc lhát, opravdu na nějakou dobu změním vzduch.“

„V pořádku, vypiš si lístek, vem si dovolenou,“ souhlasil šéf.

Na chvíli u stolu zavládlo tísnivé ticho, každý zpracovával informaci po svém.

„Ale to není to hlavní,“ pokračoval dramaticky Canis. „To není hlavní důvod, proč odcházim.“

Překvapeně se probrali, nechápavě koukali.

„Hlavním důvodem, proč odcházim, je, že tenhle podělanej vůl,“ Canis namířil prstem na Chosého, „mě vytlačil z mýho křesla v koutě a nechce mě do něj pustit!“

„To je debil!“ ulevil si Kuky. „A já sem si naivně myslel, že se konečně dozvíme pravdu!“

Všichni se uvolnili, jako by se jim ulevilo, Chosé se i zasmál.

„Tak to má bejt, takhle se mi líbíte, mordparto,“ smál se Canis. „K čemu pohřební nálada, dyť neumírám! Hlavy vzhůru, ruce vzhůru, sklenice vzhůru, dyť zapíjíme můj odchod, ne pohřeb!“

„Alenkó!“ rozjařeně zahulákal Jumbo. „Rundu na účet podniku a mně tu mojí! Dneska tu nezůstane jedno oko suchý!“

„Ani hrdlo,“ pohotově doplnil Kuky.

„Ani pisoár,“ dodal Váňa.

2

Dveře kanceláře sto čtyřicet jedna se rozletěly jako vždy bez zaklepání, dovnitř vpadl šéf oddělení vražd Alexander Mayor. Udělal krok, nacvičeným pohybem, aniž by se ohlédl, drknul za zády do dveří, počkal, až se zabouchnou. Pátravým pohledem přeletěl osazenstvo poschovávané za stolní kalendáře a noviny.

„Vidím vás, vylezte,“ zkazil detektivům radost.

„Slíbil si, že po akci s cigaretovým kartelem dáš pokoj,“ přešel do útoku Burger, i když šéf ještě nic neřekl.

„Eště sem nic neřek’.“

„Vidím ti to na očích!“

„Mám sluneční brejle.“

„Zapomněl si je na stole.“

„Do prdele...“ Mayor si přikryl oči a čelo dlaní. „A já proč mě tak pálej.“

Šéf oddělení vražd byl brzy ráno na vyšetření očního pozadí. Doktor ho do telefonu ujistil, že se nemá čeho bát, je to bezbolestné vyšetření, ale aby si pro jistotu přinesl sluneční brýle, protože ho bude muset rozkat, a než se zornička vzpamatuje a smrskne do původní velikosti, může mít pár hodin nepříjemný pocit pálení a řezání.

„Do prdele...“ znovu zaúpěl šéf. „Kdy už to přejde? V životě sem nevybrečel tolik slz jako dneska dopoledne.“

„Ani když ti chcípla andulka?“

„Ani, ta nechcípla, ale umřela. Měl sem jí fakt rád, což se na vaší adresu říct nedá.“

„Byl si objednaný na osmou?“ zapojil se skorodoktor Krauz.

„Jo.“

„Trvá to tak tři hodinky. V průměru, může to bejt i pár minut navíc. Teď je...“ Krauz se naklonil, aby lépe viděl na dveře. „Uhni kousek, šéfe, nevidim.“

„Hodinky máš v mobilu, i odsud vidim, že leží před tebou na stole.“

„To nejsou hodinky, to je elektronickej buzerant, kterej mě najde všude na světě, dokonce i na hajzlu!“ Na chvíli se zamyslel nad hloupostí, kterou vyslovil. „Chtěl sem říct, že ty na druhym konci mě najdou dokonce i na hajzlu. Opravdový hodiny visej nad dveřma, tak kousek uhni.“

Šéf uhnul, aby měl kluk radost.

„Čtvrt na jedenáct. Vydrž eště hodinku, možná hodinku a půl, a uleví se ti.“

„Děkuju za mimořádně odborný chlácholení, pane doktore, ale pan skutečnej doktor mi řek', že maximálně dvě hodiny, už čtvrt hodiny přesluhuju. Sem z toho nervózní.“

„Nemusíš, každej na ty jejich chemikálie reaguje jinak. Odborně tomu říkaj individuálně.“

„V tom se s doktorem shodnete, Richarde, i na tohle mě upozornil.“

„Kdyby to nepřešlo ani do zejtrka,“ vmísil se Váňa, „složíme se ti na pěkný stylový sluneční brejle, můžeš je nosit furt, slušej ti. Vypadáš v nich jako agent nula-nula-sedum, ale v našem povolání se to ztratí.“

„Poslouchejte, bando jedna všivá, lenivá, co kdybyste si vzali na mušku někoho jinýho a neryli jen do mě! Pořád eště sem tu šéf, ne?“

„Si, si...“

„Richarde, bez tý španělštiny by to nešlo?“

„To bylo po našem, jako že si tu pořád šéf, si, si, šéfe.“

„Bože, proč se já nešťastnej funkcionář musim zahazovat s takovejma...“ Ani nedokončil větu, bylo jich na něj moc, v ústních soubojích pravidelně prohrával.

Šéf oddělení vražd mávl rukou, jako že všechno, co tu až doteď zaznělo, neplatí, našťavaně napochodoval k Váňovi, ze stolu mu ukradl kolečko tlačěnky a kousek chleba.

„Byl sem nalačno,“ omluvně pokrčil rameny.

Až teď se všichni rozesmáli. Jít k očnímu nalačno je takový nesmysl, jako když zubař řekne pacientce: Svlékněte se, prosím.

„Dobrá,“ pochvaloval si šéf, hlasitě mlaskal. „Hm... abych nezapomněl, proč sem vlastně přišel – něco bych pro vás měl. Dobře, dobře, hned nevyvádějte, není to žádnéj velkej případ, jen taková prkotina. Projedete se sem a tam, něco proveříte, Richard sepíše krátký hlášení...“

„Proč zrovna já?“

„Protože když to dám za úkol Vášovi, budu na hlášení čekat do Vánoc.“

„Tak ho konečně přihlas na kurz psaní na stroji.“

„Přihlásím, ale než ho absolvuje, stejně budeš nejbližší tři roky psát hlášení ty.“

„To je kurz i s bakalářským titulem?“

„Ne, normální frekventanti ho běžně absolvujou za měsíc, ale Váša...“

„Tohle považuju za urážku na cti,“ nafoukl se Váša, rukou si chránil prkýnko s nakrájenými pochoutkami, aby se k nim nevděčný šéf nedostal. „Podám stížnost!“

„Nepodáš, nemá ti jí kdo napsat.“

„Tak bys mi zatím moh' aspoň zvýšit plat, než si to s tou stížností rozmyslim.“

„Dobře, dobře,“ Burger složil noviny, típl cigaretu, dlaněmi plácl do stolu – jasný signál, že plané řeči se šéfem ho už přestaly bavit. „Dost bylo folklóru, Šaňo, řekni, co pro nás máš konkrétního.“

„No prosim, konečně rozumná řeč. Nevim, co pro vás mám, budete muset zavolat na operační středisko. Operačního dělá Fero, před chvílí mi volal, ale nic sem mu nerozuměl. Prej volala nějaká paní, podle hlasu starší paní, nejdřív mu do telefonu jen smrkala, funěla, brečela, pak z ní vylezlo, že zabili nějakou Lívii, ale než se s ní stihnul dohodnout, jestli potřebuje sanitku nebo jinou pomoc, zavěsila. Opakovaně jí prozváněl, ale už to nebrala. Máme telefonní číslo i adresu, měli bychom se na to podívat.“

„Proč?“

Šéf se rozpačitě rozhlédl po kanceláři, jako by tu byl poprvé v životě.

„Sem tu správně na oddělení vražd? Vy nejste detektivové? Zase sem se splet' a trefil na dopravní? Tak to se teda omlouvám!“